

Казка про українську мову

Бринить-співає наша мова,

Чарує, тішить і п'янить.

(Олександр Олесь)

Багато тисяч літ тому жила в Україні прекрасна дівчина. Була вона добра, ласкава, щира і привітна, готова всім допомогти. А коли глянула на кого своїми чарівними очима, то відразу відчували до неї прихильність та любов. Співала вона так гарно, що здавалось — неначе то соловейко співає. Маленькі діти і молодь прагнули бути з нею разом. А вона розказувала діточкам про чудові речі, співала їм українські пісні і тим вливала любов до України й українського народу в їхні юні душі. Всім, хто був з нею разом, було дуже приємно, привітно і радісно.

Всі чулися незвичайно щасливими. А називалася ця красуня УКРАЇНСЬКА МОВА.

Жила вона в народі нашому і з народом нашим — ніколи з ним не розлучалась. Бог наділив її не тільки красою, але й розумом. Що скаже і як скаже кому, то все те таке приємне і розумне, немовби розкидає поміж людей прекрасні перли. Любила вишивати та й вбиратись у вишиванку. Дівчина любила писати писанки і роздавати їх всім-всім, щоб поширювати цю красу і робити людей щасливими. З українською мовою наш нарід ріс, розвивався і творив чудову культуру, яку передавали з покоління в покоління аж донині.

Все було гарно, приємно і радісно. Хотілось жити життям вільним — по-Божому. Та знали люди, що є багато зла на світі, яке змагає, щоб робити людям кривду. Україна мала багато сусідів. Вони приглядалися щасливому життю українського народу і стали заздрісними, що у них не так, як у нього. Деякі почали зазіхати на нашу землю, щоб собі її підкорити і панувати над нашим народом. Почались війни, і вороги мали багато успіхів та поневолювали наш нарід. Вони забороняли українську мову, а накидали свою—чужу.

Український нарід розбігався по широкому світі, щоб рятувати себе і свою рідну мову. Та чужина руйнувала їх ще більше, і наш нарід ставав погноєм для чужих народів. Свої діти відрікались від рідного слова і ставали чужинцями для свого народу.

З частиною українського народу помандрувала й Українська Мова, шукаючи доброї долі на чужині. Мандрує Українська Мова по світі, де зустрічає своїх земляків, яких не раз і не впізнає: чи це свої люди? Одного разу потрапила в Америку та й побачила золоті бані церкви. Аж серце врадувалось! Добилась до церкви і побачила вмуровану кам'яну плиту з написом рідною мовою, коли цю церкву наші добрі люди побудували. "Ось тут, — подумала, — відпочину у своїх рідних". Стукає до дверей. Великі двері відчиняються і виходить священник. Української Мови він не прийняв, бо тут, каже, вже господарить англійська мова і тебе, Українська Мово, тут не потрібно. І великі тяжкі двері з гуркотом зачинились! Ще відвідала деякі хати, але й там через англійську мову її не прийняли. Те ж саме і в Канаді. В Аргентині в українській хаті панує еспанська, в Бразилії — португальська, а в Москві в українській хаті панує московська мова. Та найгірше, що вже і в рідній Україні викидають з хат українську мову, а дають першенство московській.

Іде, іде Українська Мова доріжкою і вже знеможена. Хотілось би відпочити. Ось і бачить хатину під стріхою, стіни біленькі, а перед нею ростуть барвисті, пишні квіти. А збоку — садок вишневий. На верху хати гордо стоїть лелека. Як узрів лелека Українську Мову, то радісно заклекотав — наче її привітав. Подумала та, що це, напевно, українська хата, бо лелек на Московщині нема — вони люблять Україну. Застукала до дверей. Двері відчинилися. Проситься Українська Мова до хати на відпочинок по довгій дорозі. Аж тут чує голос з хати: що й тут говорять по-московськи. Ти, Українська Мово, нам і тут не потрібна! І двері гучно зачинились! З жалю мало не трісло серце Української Мови. Все кругом українське, а в хату вже чужі люди не впускають. Думає Українська Мова: невже ж доведеться мені десь на світових роздоріжжях загинути? Де ж мені, бідній, подітись? Іде, іде полями, лісами, тернистими дорогами, аж тут натрапила на крислату липу. Подумала: під липою в холодочку відпочину. А як приємно було там! Пахло духмяним медом. Чулось радісне дзижчання працюючих пчілок, що збирали нектар. Повівав легкий літній вітерець. Шуміло збіжжя на недалеких полях. Як тут гарно, привітно, легко на душі! Неначе на правдиво рідній землі. Ніхто тебе не кривдить, ніхто не насміхається. Всюди так свobodно! Всяка комашня виграє свої мелодії. Час від часу і пташинка зацвірінькає на липі. Тут, як у раю, — рідна країна, рідна земля. Лягла Українська Мова на зелену м'яку травичку і під липою заснула, бо ж по такій непривітній подорожі було чого втомитись та й зажуритись. Заснула твердим сном!... Аж ось їй сниться: над нею літають ангелики. Всі повбирані у вишиванки. А кожна вишивка — інша красуня. Ось вони всі взяли за ручки і літаючи співають: "Гей у лузі червона калина похилилася, чогось наша славна Україна зажурилася. А ми тую червону калину підіймемо, а ми нашу славу Україну гей-гей розвеселимо". І тут вони стали рядочком перед сплячою Українською Мовою і всі гуртом сказали: "Не журись, Українська Мово, ми тебе понесемо на наших крилах до всіх українських дітей цілого світу, бо ми є їхніми ангеликами-хоронителями, і покажемо їм твою красу, яка прийшла до українського народу з далеких тисячоліть. Але сусіди-вороги стали заздрісними за твою красу і велич і намагались тебе знищити, а українському народові нав'язали свою чужинську мову. Наших людей нищили і вивозили з рідної землі на чужину на

погибель. Але українські діточки мають добрі і щирі серденька і вони тебе, Українська Мово, приймуть". Тут Українська Мова пробудилась. Відчула, що відпочила. Розплющила очі і не віриться їй у те, що побачила у сні: перед нею стояв гурт гарних дітей, вбраних у ви шиванки. Вона не знала, що ї сказати, тільки дивилась і дивилась на тих чудових діточок і думала, що це знову якийсь сон. В ту хвилину один з хлопчиків відважно запитав її: "А що ви тут робите на самоті?". Українська Мова розповіла діточкам про своє горе і запитала, хто вони такі. Діти дружно відповіли: "Ми ГПУМ-ці — члени Гуртка Плекання Української Мови. Нас уже багато по широкому світі. Ми з'їжджаємось до столиці Києва на спільні зустрічі і прийшли до тебе, Українська Мово, щоб тобі допомогти і щоб ти завжди була з нами. А коли ми молились до наших ангеліків, то вони сказали нам, що блукаєш самотня по широкому світі. Вони післали нас до тебе, щоб тобі допомогти. Ось і ми, Українська Мово, з тобою і не дамо тобі загинути та ще й розбудимо любов до тебе у тих українських дітей, які від тебе відцурались". З того часу Українська Мова вже не блукала сиріткою по широкому світі. Українські діти взяли її до свого товариства і присягнули ніколи і нікому не дати знущатись над нею. Між собою розмовляли українською мовою і співали українськи х пісень. А коли глянули на ту прекрасну дівчину, що зветься Українська Мова, то побачили, як вона зраділа і як краса її заясніла незрівнянними кольорами, а з нею зрадів увесь український нарід, розкинений по широкому світі.

